

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/240/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5417202465
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5417202465.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcov: 1/ M. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX L. H. XX, 2/ M. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX L. H. X, 3/ Y. Q., rod. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX L. H. XX, 4/ Y. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX L. H. XX, 5/ R. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXXX/XX, XXX XX H. V., 6/ N. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX L. H. XX, 7/ T. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX L. H. XX, 8/ E. A., nar. XX.XX.XXXX, XXX XX bytom L. H. XXX, žalobcovia v rade 4/ až 8/ zastúpení spoločnosťou: V. & T. advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Tajovského 3, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 851 574, proti žalovaným: 1/ C. A., rod. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX L. H. XXX, 2/ Y. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XXXX/X, XXX XX M., žalovaní v rade 1/, 2/ zastúpení JUDr. Jozefom Polákom, advokátom, so sídlom E. L. XXXX/XX, D. XX H. V., o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva, o odvolaní žalovaných v rade 1/ a 2/ proti uzneseniu Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 5C/28/2017-189 zo dňa 17.05.2018, takto

rozhodol:

Uznesenie Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 5C/28/2017-189 zo dňa 17. 05. 2018 vo výroku II.
o trovách konania p o t v r d z u j e .

Vo zvyšnej časti (t.j. vo výroku I.) z o s t á v a uznesenie Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 5C/28/2017-189 zo dňa 17. 05. 2018 n e d o t k n u t é .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením okresný súd postupom podľa § 161 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej „CSP“) zastavil konanie v časti, v ktorej sa žalobou požadovaných určení domáhali žalobcovia v rade 1/ až 3/ voči žalovaným v rade 1/ a 2/ (výrok I.). O trovách konania rozhodol v zmysle § 256 ods. 1 CSP tak, že žiadnej zo strán sporu v pomere medzi žalobcami v rade 1/ až 3/ a žalovanými v rade 1/ a 2/ právo na ich náhradu nepriznal (výrok II.)

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že dňa 26.06.2017 bola na súd doručená žaloba, ktorou sa mali v nej označení žalobcovia v rade 1/ až 8/ domáhať voči v žalovaným v rade 1/ a 2/ určenia vlastníckeho práva k označeným nehnuteľnostiam a určenia, že v nej označené nehnuteľnosti patria do dedičstva, ohľadne ktorých bolo následne na výzvu súdu podaním z 11.09.2017 upresnené, že sa jedná o nehnuteľnosti v k. ú. L. H.. Žalobu podávali žalobcovia v zastúpení ich splnomocneného zástupcu (v zastúpení spoločnosťou KUBINEC & PARTNERS advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Tajovského 3, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 851 574. Spolu so žalobou boli súdu doručené plnomocenstvá, ktoré na zastupovanie v konaní udelil každý zo žalobcov v rade 1/ až 8/ fyzickej osobe R. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX L. H. XX a tiež plnomocnenstvo, ktorým R. U. následne udelil splnomocnenie na zastupovanie v konaní spoločnosti KUBINEC & PARTNERS advokátska kancelária, s.r.o.. Z obsahu spisového materiálu materiálov súd prvej inštancie zistil, že žalobcami požadované určenie znie na inú parcelu, než ktorej sa má týkať doložené splnomocnenie. Naviac R. U. ako splnomocnený zástupca udelil ďalej splnomocnenie na zastupovanie v tomto spore

spoločnosti KUBINEC & PARTNERS advokátska kancelária, s.r.o., no spôsob, akým malo dôjsť k uvedenému splnomocneniu, bol v rozpore s § 89 ods. 1 CSP. Uznesením Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 5C/28/2017-164 zo dňa 05.04.2018 bol zástupca žalobcov vyzvaný na odstránenie nedostatku týkajúceho sa zastupovania žalobcov vo forme predloženia plných mocí, ktoré mu budú udelené ako zástupcovia od všetkých žalobcov, reflektujúcich to, čo má byť predmetom tohto sporu podľa podanej žaloby. Na túto výzvu reagoval jej adresát (spoločnosť KUBINEC & PARTNERS advokátska kancelária, s.r.o.) predložením plných mocí avšak len vo vzťahu k žalobcom v rade 4/ až 8/. Následne bolo priebehu konania konajúcemu súdu doručené podanie subjektov v žalobe označených ako žalobcovia v rade 2/ a 3/, ktorým títo zobrali žalobu späť spolu s oznámením, že obidvaja v celom rozsahu vypovedali plnú moc, ktorú udelili R. U. na svoje zastupovanie a zároveň aj plnú moc, ktorú udelil R. U. bez ich vedomia advokátskej kancelárii KUBINEC & PARTNERS advokátska kancelária, s.r.o., ktoré boli podané bez ich vedomia a súhlasu. Okresný súd konštatoval, že uvedený nedostatok procesnej povahy týkajúci sa zastúpenia žalobcov v predmetnom spore bol v rozpore s ust. § 89 ods. 1 CSP a tento bol na základe výzvy súdu odstránený len vo vzťahu k žalobcom v rade 4/ až 8/. V dôsledku toho prvoinštančný súd postupom podľa § 161 ods. 3 CSP rozhodol o zastavení konania v časti, pokiaľ sa požadovaných určení domáhajú žalobcovia v rade 1/ až 3/ voči žalovaným 1/ a 2/. Vo vzťahu k subjektom označeným v žalobe ako žalobcovia v rade 2/ a 3/ konajúci súd tiež uviedol, že žaloba bola podaná v ich mene bez ich vedomia a súhlasu a navyiac v rozpore s plnomocenstvom, ktoré žalobcovia v rade 2/ a 3/ pôvodne udelili splnomocnenému zástupcovi R. U., keďže táto presahovala rozsah jemu udeleného splnomocnenia. Z uvedených dôvodov prvoinštančný súd nemohol posúdiť podanie subjektov označených v žalobe ako žalobcovia v rade 2/ a 3/, ktoré mu bolo doručené dňa 24.01.2018 ako uplatnenie procesného inštitútu späťvzatia žaloby. Uvedený úkon možno vyhodnotiť len ako nezáujem jeho autorov vystupovať v tomto spore. Do úvahy tak prichádzalo len zastavenie konania pre nedostatok podmienok konania - konkrétne nedostatku zastúpenia uvedených subjektov označených v žalobe ako žalobcovia v rade 1/ až 3/.

3. O trovách prvoinštančného konania medzi subjektmi označenými v žalobe ako žalobcovia v rade 1/ až 3/ a žalovanými v rade 1/ a 2/ konajúci súd rozhodol s poukazom na § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP tak, že žiadna zo sporových strán nemá právo na ich náhradu. S prihliadnutím na dôvod, pre ktorý došlo k zastaveniu konania medzi týmito subjektmi, nemožno totiž konštatovať, že by niektorý z nich procesne zavinil zastavenie konania v uvedenej časti.

4. Proti tomuto uzneseniu podali v zákonnej lehote odvolanie žalovaní v rade 1/ a 2/, ktorí sa domáhali jeho zmeny vo výroku II. o trovách konania tak, že odvolací súd im prizná voči žalobcom v rade 1/ až 3 nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania.

5. Napadnuté uznesenie označili odvolatelia za nesprávne, a to základe odvolacích dôvodov vymedzených v § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f) a h) CSP. Podľa ich názoru ak súd konanie v časti zastavil, mal povinnosť rozhodnúť o náhrade trov konania v zmysle § 256 ods. 1 CSP, s prihliadnutím na procesný úkon späťvzatia žaloby. Stranami tohto sporu sú žalobca a žalovaný (§ 60 CSP). Odvolatelia ako žalovaní v rade 1/ a 2/ nemali akýkoľvek vplyv na to, za akých podmienok a z akých dôvodov sa na strane žalobcov ocitli aj žalobcovia v rade 1/ až 3/. Navyiac žalobcovia v rade 2/ a 3/ v priebehu konania realizovali úkon späťvzatia žaloby, v dôsledku ktorého z procesného hľadiska zavinili zastavenie konania a preto mali byť zaviazaní na úhradu trov konania a trov právneho zastúpenia žalovanej sporovej strane. Ak prvoinštančný súd nepriznal žalovaným náhradu trov konania, je potrebné považovať jeho rozhodnutie o trovách konania za nezákonné, nesprávne, vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia veci. Na podporu svojej odvolacej argumentácie odvolatelia poukázali na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 183/92 zo dňa 27.10.1992 a sp. zn. 7 M Cdo 4/2010 zo dňa 14.09.2011. Podľa názoru žalovaných v rade 1/ a 2/ nie je možné v súdnej veci pri rozhodovaní o trovách konania aplikovať § 256 ods. 1 CSP, a ani § 257 CSP, keďže v danom prípade neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa pre takýto postup súdu. Akým spôsobom budú riešené vzájomné vzťahy vyplývajúce z prekročenia plnej moci medzi žalobcami v rade 1/ až 3/ a splnomocneným zástupcom R. U. je vecou uvedených subjektov. Do úvahy prichádza možnosť žalobcov v rade 1/ až 3/ domáhať sa voči splnomocnenému zástupcovi náhrady škody. Vo vzťahu medzi žalovanými a splnomocneným zástupcom žalobcov to už však neplatí, na základe čoho je výrokom II. napadnutého uznesenia prenesená zodpovednosť za škodu spôsobenú prekročením plnomocenstva na žalovaných, čo však nezodpovedná princípu spravodlivosti a princípu právnej istoty. Žalovaní prezentovali tiež názor, že prvoinštančný súd aplikáciou § 256 ods. 1 CSP pri rozhodovaní o trovách konania rozhodol arbitrárne, formalisticky (v rozpore so zmyslom Civilného sporového poriadku ako aj Ústavou Slovenskej republiky) a právne závery vyplývajúce z napadnutého

uznesenia sú nepreskúmateľné, svojvoľné, vybočujúce z rámca ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov.

6. Subjekty označené v žalobe ako žalobcovia v rade 1/ až 3/ sa k podanému odvolaniu žalovaných nevyjadrili a súdu neboli doručené žiadne ďalšie podania v rámci odvolacieho konania.

7. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal uznesenie okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario toto rozhodnutie v odvolaní napadnutej časti (t.j. vo výroku II. o trovách konania) podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

8. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v podstatnej miere sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 236 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia v odvolaní napadnutej časti (§ 387 ods. 2 CSP).

9. V prvom rade považoval krajský súd za nevyhnutné zdôrazniť, že odvolací prieskum bol na základe zásady neúplnej apelácie v odvolacom konaní striktno vymedzený odvolacími dôvodmi formulovanými v podanom opravnom prostriedku.

10. Postup okresného súdu, ktorý v danom prípade vychádzajúc zo zásady zavinenia na zastavení konania rozhodol o trovách konania podľa § 256 ods. 1 CSP, vyhodnotil odvolací súd ako správny. Aplikácia uvedeného zákonného ustanovenia totiž plne rešpektuje individuálne okolnosti prejednávanej veci a reaguje na súdom zistený procesný stav, keď na základe „procesnej anomálie“ popísanej vyššie už od času doručenia žaloby súdu (bližšie pozri odseky 1. až 6. napadnutého uznesenia, prípadne odsek 2 tohto uznesenia), nebolo možné konštatovať začatie konania na základe žaloby, ktorú by boli žalobcovia v rade 1/ až 3/ podali na súd. Za popísanej procesnej situácie teda nemožno konštatovať, že by subjekty označené v žalobe ako žalobcovia rade 1/ až 3/ niesli procesné zavinenie na zastavení konania, o ktorom konajúci súd rozhodol vo výroku I. napadnutého uznesenia. Procesné zavinenie na zastavení konania by bolo možné pričítať žalobcom len v prípade konania začatého na základe žaloby podanej či už nimi osobne, alebo ich splnomocneným zástupcom. O takýto prípad sa však v tomto prípade nejedná. Ak totiž súd rozhodne o zastavení konania pre nedostatok procesnej podmienky podľa § 161 CSP, (ktorú je povinný ex offa v konaní primárne skúmať), nemôže prihliadať na späťvzatie žaloby žalobcom a rozhodovať o zastavení konania podľa § 145 CSP.

11. Pokiaľ odvolatelia namietali príliš formalistický výklad a aplikáciu procesnoprávných predpisov zo strany okresného súdu, odvolací súd je toho názoru, že naopak formalistickým by bol, výklad ustanovenia § 256 ods. 1 CSP spôsobom, na základe ktorého by súd nemal inú možnosť, než v danom prípade konštatovať zavinenie na zastavení konania u subjektov v žalobe označených ako žalobcovia v rade 1/ až 3/. Je nesporné, že v civilnom sporom konaní je pri zastavení konania automaticky potrebné skúmať, ktorá procesná strana zavinila zastavenie konania, pričom v majoritnej časti prípadov je zavinenie objektívne možné pripísať jednej alebo druhej procesnej strane, prípadne iným subjektom zúčastneným na sporovom konaní. Podľa názoru odvolacieho súdu však nemožno považovať za rozhodnutie formalistické, arbitrárne, svojvoľné či vybočujúce z rámca všeobecne záväzných právnych predpisov také rozhodnutie súdu o trovách konania, pri ktorom súd síce skúmal zavinenie na zastavení konania, avšak z objektívnych dôvodov takéto zavinenie nemohol pripísať subjektu vyskytujúcemu sa v konaní (t.j. v žalobe označeným žalobcom v rade 1/ až 3/) tak, ako tomu bolo aj v prejednávanej veci.

12. Nemožno súhlasiť ani s tvrdením odvolateľov, že v prejednanom prípade došlo k zastaveniu konania na základe späťvzatia žaloby vykonaného subjektmi označenými v žalobe ako žalobcovia v rade 1/ až 3/. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia totiž jednoznačne vyplýva, že k zastaveniu konania v časti uvedenej v jeho výroku I. došlo v danom prípade na základe existencie neodstrániteľného nedostatku procesnej podmienky postupom podľa § 161 ods. 3 CSP. Zároveň sa súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočným spôsobom vyjadril k otázke, prečo podaniu žalobcov v

rade 2/ až 3/ zo dňa 24.01.2018 nepriznal účinky procesného úkonu späťzvatia žaloby. V danej súvislosti odvolací súd poukazuje na odsek 8. napadnutého uznesenia, s ktorým sa stotožňuje.

13. Ani argumentácia žalovaných o tom, že v danom prípade neboli splnené podmienky pre aplikáciu § 257 CSP neobstojí. Podľa § 257 CSP môže súd pri zistení dôvodov hodných osobitného zreteľa výnimočne nepriznať nárok na náhradu trov konania. Pre možnosť aplikácie uvedeného zákonného ustanovenia, pokiaľ by aj bol v konaní splnený predpoklad výskytu dôvodov hodných osobitného zreteľa, by musel súd pri svojom rozhodnutí najskôr vysloviť právny záver o tom, ktorej sporovej strane by prislúchal nárok na náhradu trov konania, a až následne by bolo možné určenej procesnej strane náhradu trov konania nepriznať. Ako už bolo konštatované vyššie, v danom prípade však nemožno objektívne a spravodlivo určiť, ktorá procesná strana zavinila zastavenie konania, (bližšie odsek 8. napadnutého uznesenia), a teda ani ktorej strane by nárok na náhradu trov konania prislúchal.

14. Pokiaľ odvolatelia namietali nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania, túto ich odvoláciu námietku vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú.

15. Podľa § 236 CSP musí písomné vyhotovenie uznesenia obsahovať (okrem iného) aj stručné odôvodnenie. Právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil dostatočným spôsobom, keď uviedol dôvody svojho rozhodnutia, na zistený skutkový stav aplikoval zákonné ustanovenia Civilného sporového poriadku týkajúce sa rozhodovania o nároku na náhradu trov konania, pričom jeho právne závery vo výsledku korešpondujú s výrokovou časťou napadnutého uznesenia.

16. Záverom odvolací súd dodáva, že ani v prípade, keď žalovaní nenesú procesné zavinenie na zastavení konania, nemožno automaticky konštatovať, že subjekty označené v žalobe ako žalobcovia v rade 1/ až 3/ (protistrana žalovaných) sú procesne zodpovedné za zastavení konania. Konajúci súd je totiž povinný vždy pri svojom rozhodovaní prihliadať na individuálne okolnosti prípadu, tak ako tomu bolo aj v prejednávanej veci.

17. Žalovaní v prejednanom prípade nesúhlasil s rozhodnutím prvoinštančného súdu o trovách konania. Vo svojom opravnom prostriedku odvolatelia poukázali na vlastné právne závery a hodnotenie skutkového stavu, ktoré podľa ich názoru zakladajú dôvod na iné (nimi navrhované) rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania. V danej súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadí jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (bližšie pozri napr. nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

18. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti krajský súd vyhodnotil odvolacie námietky žalovaných ako nedôvodné. Zároveň odvolací súd v súdnej veci nezistil vady týkajúce sa procesných podmienok konania (§ 380 ods. 1, 2 CSP), v dôsledku čoho napadnuté uznesenie okresného súdu v napadnutom výroku II. o trovách konania, ako vecne správne p o t v r d i l .

19. Vo zvyšnej časti nenapadnutej odvolaním (t.j. vo výroku I.) zostalo uznesenie okresného súdu nedotknuté týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalobcom v rade 1/ až 3/ ako úspešnej procesnej strane (neúspech žalovaných súd zistil na základe porovnania nimi predloženého odvolacieho petitu s rozhodnutím odvolacieho súdu) nepriznal nárok na ich náhradu.

21. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že žalobcom v rade 1/ až 3/ v odvolacom konaní preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky v súvislosti s uplatňovaním a bránením práva ako trovy konania (majúce sa nahradiť) nevznikli. Práve to bol dôvod, pre

ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom rozhodnej právnej úpravy by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel postráda, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (prvej preto, že ju na to neopravňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesení NS SR sp. zn. 6 Cdo 166/2016 zo dňa 26.10.2016 a sp. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018.

22. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)